

Entree naar de hemel

open

© 2018, Niels Landstra
© Uitgeverij U2pi, Den Haag
www.uitgeveriju2pi.nl

Een uitgave in de reeks **open**

Redactieraad: Jos van Hest, Mariet Lems, Will van Sebille

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl
Beeld omslag: © Niels Landstra, acryl op canvas, 60x90
Foto auteur: Henny van Riel
Tekst omslag: Debby Struijk-Buitelaar

Met speciale dank aan Gert Groenendijk († 2017) voor de eerste redactie van deze bundel.

ISBN: 978 90 8759 811 2
NUR: 306

Niels Landstra

Entree naar de hemel

Zwarte lippen

Ik drink haar woorden in de inkt van een
vulpen voor ik ze bewaar, ze druppelen,
lopen uit, zij knippert de huijjes van haar
ogen, mascara trekt korrelige strepen
over haar wang, wil ze mij bekoren,

ik weet het niet. Haar woorden regenen
op mij neer, in het midden daarvan liggen
wanhoop en twijfel, buiten dat ettert het zuur

schrijven ze in het littekenweefsel van mijn
binnenste, een andere toon heeft zich gezet
in het morendo van onze zinkende sonanten

Ik tracht de woorden te redden van een natte
dood, ze leven in te blazen, maar ruggelings
puffen ze aan de kant, stuiptrekken amper
in de inkt waarover ik waak met zwarte lippen

De koffer

Met 10% behalen we het maximale met elkaar
en zijn we toch summa cum laude geslaagd. Mijden
we wrijvingen door ze uit te kloppen en in een
koffer te proppen, zijn we een soort van echt paar.

10 een nobel streefgetal, een liefdestaak met jaren
in ons hart te bewaren, een tijdperk van dromen
over villa's waarin we 10 minuten samenwonen,
scoort de apotheose 10 rond alle wensreizen

die we uitstellen vanwege de goede vree, houd
ik van jouw stiltes als ik die van lieverlee mis
volg ik voetbal op tv naast een schim die koud en bleek
op de bank in al haar verstomde eenvoud ligt.

Het ondeelbare nadert weldra met een 10 en een
griffel, steken we onze koppen in het zand

nu windvlagen jagen langs het Perfecte Getal,
dat op een schaal van 1 tot 10 naar een 0 afglijdt

kraakt de koffer op de meet door de 90% haat en nijd
pogen we hem te dichten maar knelt dit niemendal

De stadshaan I

Een vroege stadshaan kraait de buurt
bij elkaar met het ochtendkrieken
tracht de zon binnen te piepen
door de wimpers van wie avontuurt

door dromenland of net de ogen
opslaat, gewekt door de haan
die zich tegenover een hen wil bogen
op zijn liederlijke bestaan

Hij kraait de longen uit zijn lijf
ergert de burens die eieren naar
hem willen gooien, opdat hij zwijgt
op de BBQ, gegrild bruin en gaar

kruipt er een tweede haan uit
een ei die sprekend op zijn vader
lijkt, maar stemt het de kleine spruit
somber dat hij door zijn moeder

verlaten geen kip herkent. Zijn
vleugels slaat hij uit, aarzelend
balanceert hij, flappert piepend
maar voldaan uit zijn schaal tevoorschijn

de grote wereld alle moois in
overvloed, maiskorrels, kippenkont
carnaval, geniet de benjamin
van de hennen tot de avondstond

De stadshaan II

De vlotte jongen van zeven maand'
oud sjanst er op los en zeker
met de baard schier in de keel, waant
hij zich een geveerde krijger

in een bont gewaad. Stoot hij zijn
vader van zijn troon door zijn kraaien
voor dag en dauw, een luid paaien
dat papa beweegt naar de zijlijn

aan het wonder te bezwijken
van het kriecken, de verstoorde
droom van de buur, de eieren
gegooid, de koning die bekoorde

verschijnt de man met de grijze baard
die ze Gevederde Kaak noemen
blijft de naam Baardaap onverklaard
als de kinderen dat roepen

wanneer hij een kip in een jute
zak vast ergens naar een slachterij
brengt, wars van enig medelij'
er milde Joodse penicilline

van trekt, de restjes aan zijn hond
schenkt. Gevederde Kaak stopt de
jonge haan in de jute zak, fond
met groenten, kwijlt de man, orde!

De stadshaan III

De dames kakelen heftig
daar gaat hun held, het kraaien maar net
geleerd, het aanstaand baltsgedrag
getorpedeerd, wee de buur die kermt

hoe twee hanen in de dageraad
een aria kraaien, weet Baardaap, verlaat
het erf met een dubbel gevoel
doof voor de tokkende Janboel

Het hakblok bij de moestuinen
tegen een Elysisch decor van
veldbloemen en popelkruinen
wijnranken, rozen, een pan

boven een houtvuur, met pruttelend
water en kruiden. De suffe haan
sribbelt tegen, slaat aangrijpend
zijn glanzende blik op, sjouwt aan

de tuinman met een hakbijl, scheidt
met een klap de kop van de romp
sluit de haan als hij omhoog kijkt
de ogen, klapperen daarginds lomp

zijn vleugels alsof hij nog leeft
maar drijft hij in een ogenblik
naakt in de pan, blijkt wie hem lief heeft
de hond die aan zijn kopje likt